

Становище до подій
в Україні і в світі

Становище до подій в Україні і в світі

До ситуації в Україні

В останні роки в Україні та в інших поневолених московсько-більшевицьким імперіялізмом країнах незвичайно загострився терор окупанта. Почавши із січня 1972 року, Україну заливає нова хвиля неосталінського терору. Постійно стають відомими нові прізвиська переслідуваних українських патріотів, ув'язнених і таємно засуджених борців українського революційного підпілля; імена розстріляних, закатованих чи десятками років ізольованих у концтаборах бійців УПА й інших українських революціонерів-націоналістів та вістки про підступну ліквідацію і «несподівану» смерть здорових, але загрозливих людей, чи небезпечних на волі колишніх в'язнів, що відбули свої довголітні вироки. Гинуть і українські культурні діячі, які захищають Україну від посиленого наступу русифікації, як ось Алла Горська, Василь Симоненко й інші.

Арештування стали масовими, а присуди — драконськими, переважно до 15 років. Дуже часто засуджують вдруге або й без суду за проторують арештованих на нові реченці до тюрем і концтаборів суворого режиму, в тому й до психіатричних лікарень КГБ. Українських культурних діячів, які прагнуть розвивати свою творчість на ґрунті національних ідеалів, жорстоко переслідують і карають.

У крайовому зверненні Фронту Національної Оборони України, що появилася за кордоном, читаємо:

«За спробу здійснення належних Україні прав громадські діячі були карані, деякі до кари смерти (Л.

Лук'яненко, І. Кандиба, з заміною на 15 років тюрми і концтабору суворого режиму); за спробу вільної культурної творчості і за спротив русифікації сотні культурних діячів, поетів, художників, учених (як В. Мороз, Є. Сверстюк, В. Чорновіл, І. Світличний, Ігор і Ірина Калинці, В. Стус, Ірина Сенік, М. Осадчий, І. Гель та інші) — засуджені на важкі кари до 15 років ув'язнення в тюрмах, концтаборах, засланнях; за протести проти незаконних судів і за оборону прав людини покарані безстроковим ув'язненням у спецбожевільнях КДБ (проф. Л. Плющ, А. Лупиніс, ген. П. Григоренко та інші); за релігійні вірування закатовані на смерть (І. Мойсеев, Микола Хмара та інші), або засуджені на довгі роки ув'язнення (свящ. В. Романюк — 10 р. та інші); за відмову від ректиса свого батька засуджений на 15 р. Юрій Шухевич після відбуття попередньо 20 р.; за оборону свого чоловіка засуджена Ніна Строката-Караванська на 4 роки; за оборону прав своєї нації розстріляні А. Олійник, П. Ковальчук, І. Чайка та інші; закатовані Михайло Сорока, Василь Мальчук та інші.

За оборону прав народів українського, татарського, єврейського й інших особливо жорстоко покарані С. Караванський, ген. П. Григоренко та Іван Дзюба... Щоб зламати волю ув'язнених, КДБ стосує нові хімічні і медичні препарати своїх фахових штабів або систематично затрує харчі (П. Старчик, І. Дзюба, В. Мороз, Л. Лук'яненко, І. Кандиба та інші).»

Особливо по-драконськи катують і судять українських патріотів, яким закидають приналежність до революційної ОУН (Богдан Христинич, Ярослав Гасюк, Володимир Леонюк, Іван Ільчук, Олекса Більський, Євген Пришляк, Марія Пальчак та інші).

Українські Церкви загнані в катакомби, священників і вірних жорстоко переслідують, у чому московським безбожникам-большеви́кам допомагає кремлівська режимова «церква».

В Україні шаліє московський окупаційний режим безоглядного національного, культурного, релігійного і соціального гніту, безпощадного економічного визиску і державно-політичного поневолення. Щораз більше зміцнювана брежнєвська ресталінізація ще раз підтвердила правильність становища українських самостійників, що будь-які надії на т. зв. лібералізацію імперського режиму шляхом еволюції та реформ — це ілюзії, які не мають жодних реальних підстав. Тільки повний розвал комуністичного режиму і російської імперії можуть принести визволення українському та іншим поневоленим в СРСР народам. Це єдина запорука відновлення незалежних і суверенних їхніх держав із справедливим політичним та економічним ладом. Розвал російської імперії може прийти тільки шляхом національно-визвольних революцій усіх поневолених народів, тому необхідні солідарність і координація їхньої визвольної боротьби.

Вигляди перемоги революційно-визвольної боротьби поневолених в СРСР націй у наші дні значно збільшилися. Відроджується молоде покоління і Москва вже неспроможна залякати терором борців за національні й соціальні права поневолених народів. Спротив московським окупантам постійно

зростає, не зважаючи на терор, арештування, засуди, заслання і переслідування. Це підтверджує розвиток подій в Україні та в інших поневолених в СРСР країнах. Страйки, демонстрації (Дніпропетрівське, Дніпродзержинське), заворушення-страйки політв'язнів українців, литовців і жидів у Потьмі (1972 р.), зудари з окупантськими силами, побороювання кагебістів і їх вислужників, вивішування синьо-жовтих прапорів, активна участь селянства, робітництва й інтелігенції, зокрема молоді, в масовому визвольному русі, явні вияви пошани й любови до арештованих борців за права народу — це тільки частина фактів, які є доказом про всенародність українського визвольного руху.

Московські окупанти відверто вертаються до свого традиційного шовінізму та звеличування російського народу, як «старшого брата», «вибраного» й «передового», з його «історичним месіянізмом». Ясно, що московському шовінізмові-нацизмові, замаскованому «інтернаціональним комунізмом», можуть ще служити тільки кар'єристи і зрадники-перевертні. Московський комунізм означає вислугування московським імперіялістам і їх програмі «злиття націй».

Національно-визвольні рухи поневолених народів стають непереможною силою у російській тюрмі народів. Навіть в документах відносної Комісії Сенату США в лютому 1973 року підтверджено, що в СРСР найсильніший — український націоналістичний рух. А крайові автори стверджують, що: «Національне питання тисячами найтонших ниток, зв'язане з найсокровеннішими питаннями людської совісті... Націоналізм — невід'ємна частина нації...»

«Без націоналізму немає прогресу, без націоналізму немає нації...»

Під прапором націоналізму відбувається національно-визвольний рух у всьому світі — найвизначніше явище сучасності. Більше як половина людства вважає його своїм прапором»...

Український національно-визвольний рух, разом із подібними рухами інших поневолених в ССР народів — єдина запорука національного і соціального визволення. З ним повинні солідаризуватися всі українські самостійницькі державники, бо це єдина сила, яка може розвалити російську імперію, знищити тоталітарний комуністичний режим і відновити самостійну соборну Українську державу.

Настирливе намагання окупантів перетворити всі поневолені народи на один «совєтський народ» (т. зв. злиття націй) з російською духовістю і культурою — вже недовзначно виявляє крайній московський імперіалізм-колоніалізм, приховуваний під плащиком «інтернаціонального комунізму». Російська режимова «церква» та русифікація шкільництва, адміністрації й інших ділянок життя — незмінні історичні засоби панування російського імперіалізму в поневолених країнах. Так зване злиття націй це відвертий національний і культурний геноцид. Соцреалізм це не тільки насилля над свободою творчості, але це культивування рабства і тиранії російських шовіністів у літературі і мистецтві поневолених народів, а воююче безбожництво тобто обезрелігійнення життя це його варваризація і позбавлення поневолених націй глибинних традиційних коренів їхньої духовості та вищого зміслу життя. Нове «економічне районування» імперії — це відтверте топтання навіть паперового «суверенітету» і прав т. зв. національних республік. Україна знову мала б офіційно стати «півднем ССР», подібно, як

була за царських часів «югом Рассеї».

Велика заслуга сучасного молодого покоління в Україні в тому, що воно у своїх творчих зусиллях відроджує і підносить власнопідметні, притаманні українській нації первні її духовості і суспільні ідеї, цілком протилежні й непримирненні до російської духовості і комуністичної доктрини. Суть і мету зусиль окупанта глибоко збачнуло молоде покоління нескореної України, яке стверджує, що дехристиянізація, колективізація, колоніального типу індустріалізація, переселювання з села до міста — це нищення українських традиційних структур... Денаціоналізація — це дегероїзація і обезкультурення життя. Світові культури — це національні культури, без нації немає культури, культура твориться тисячоліттями, виростає з традицій.

У протигагу намаганням окупанта силою перемішувати нації, кращі представники молодого покоління України висувають націю, як найвищу органічну спільноту на землі, а національну державу, як органічний найсправедливіший порядок світу в добу повного розпаду імперій.

Це покоління відрізняється від «російських дисидентів», які, аналогічно до російських еміграційних шовіністів, намагаються реформувати і виправляти російську імперіальну систему. Воно обстоє принцип національних держав і свободу людини та питомі кожному народові соціальний лад і зміст духової творчості.

Накинувши Україні свою економічну й політичну систему, московські імперіалісти-окупанти нищать і біологічні сили українського народу, штучно витворюваним голодом, подібно як сорок років то-

му винищено пляновим голодом 8 мільйонів українців. Цього року український народ також боляче відчув брак харчів, що нібито був наслідком посухи і неврожаю, які бувають теж і в інших країнах світу, але там нема таких катастрофічних наслідків, бо їхня влада дбає про свій народ.

Не зважаючи на масові засоби народо- і людинобвства, на масовий терор, національне і соціальне гноблення, українська нація далі бореться за своє визволення. За минулі понад 50 років Україна пройшла різні фази і зміни форм її революційно-визвольної боротьби, від масових народніх повстань під прапорами Української Народньої Республіки і Головного Отamana Симона Петлюри, від револю-

ційної діяльності УВО-ОУН під проводом полк. Євгена Коновальця, від всенароднього повстання ОУН під проводом Степана Бандери і УПА під керівництвом генерала Р. Шухевича-Чупринки, через страйки й повстання українських (і інших) політв'язнів у концтаборах та масові заворушення в Україні і в інших поневолених країнах аж до сучасного періоду, коли молоде покоління, вирісши на традиціях боротьби своїх батьків, вступило в нову фазу ідейно-світоглядової і політичної мобілізації всього народу та активної боротьби за незалежну, суверенну й соборну Українську державу.

Сучасна фаза боротьби — це передреволюційна доба національних повстань у російській імперії.

Боротьба за відновлення Української Держави

Так звана Українська Советська Соціалістична Республіка з її «урядом», що повністю підпорядкований московському центрові — це форма окупації України советською Росією. Цю «республіку» встановили московські окупанти, завойовавши збройним нападом територію української держави, що була створена волею українського народу у вигляді суверенної Української Народньої Республіки, проголошеної IV Універсалом Центральної Ради 22 січня 1918 року. Актом 22 січня 1919 року проголошено злуку всіх українських земель в одну соборну Українську державу. Акти 22 січня 1918 і 1919 років — тобто проголошення державної незалежності і суверенності та злуки всіх українських земель в одну соборну Українську державу — після проголошення самостійності 1 листопада 1918 року Західно-

українських Земель — це всеукраїнські державницькі акти, які визнають усі українці без різниці партійно-політичних переконань. Українська держава того часу була визнана різними державами і з цим фактом мусіла погодитися навіть советська Росія.

Після поразки наших Визвольних змагань, коли українські землі розподілили між собою чотири окупанти, український народ не скорився ворогові й далі продовжував визвольну боротьбу, яка свідчить про його незламну волю відновити свою незалежну суверенну соборну Державу. У процесі цієї визвольної боротьби прийшли чергові акти державного значення — проголошення самостійності Карпатської України 15 березня 1938 року і, зокрема, Акт 30 червня 1941 року, творці якого на початку війни двох імперіалістичних

потуг героїчним ^{зусиллям} проголо-
сили відновлення самостійної Ук-
раїнської Держави, нав'язуючи до
Актив 22 січня 1918 і 1919 років.
Так поставлено нового окупанта
України — гітлерівську Німеччи-
ну — перед доконаний факт, не
зважаючи на задалегідь передба-
чені репресії нацистів. Антиукраїнська
вимищувальна політика гіт-
лерівських окупантів, зокрема,
ув'язнення Українського Державного
Правління, викликали всена-
родній спротив і революційну бо-
ротьбу в Україні проти окупант-
ської влади та, зокрема, збройну
боротьбу Української Повстанської
Армії під проводом Української
Головної Визвольної Ради проти
обидвох окупантів — гітлерівсь-
ких і московських, яка перетвори-
лася на всенародне повстання і
тривала аж до 1953 року. Теперіш-
ній черговий етап боротьби украї-
нського народу є ще одним неза-
перечним доказом його незламної
волі здобути Україні повну дер-
жавну незалежність і суверен-
ність.

Узурпаторський «уряд» т. зв.
УСРСР не має жодного права гово-
рити від імені українського наро-
ду, бо його настановили російсько-
большевицькі збройні сили воен-
ним нападом на українську дер-
жаву, — і він не був і не є «урядом»
українського народу, але ад-
міністративним управлінням росій-
ської влади на окупованій Мос-
квою території України.

Український народ ніколи не
визнавав і ніколи не визнає цього
«уряду». Так звана УСРСР не була
і не може бути «продовженням»
Української Народньої Республіки,
яка була суверенною державою
українського народу, створеною
ним самим, кров'ю і жертвами йо-
го найкращих синів, а її голова,
Головний Отаман Симон Петлюра,

загинув з рук підсланого Москвою
убивника 1926 року.

У продовженні боротьби за Са-
мостійну Соборну Українську Дер-
жаву з рук московського окупан-
та загинули: в 1938 р. основопо-
ложник УВО-ОУН полк. Є. Коно-
валець, на полі бою в 1950 р. Го-
ловний Командир Української
Повстанчої Армії, ген. Роман Шу-
хевич-Чупринка і в 1959 р. Голова
Проводу ОУН Степан Бандера.

Український народ бореться не
за «перетворення» т. зв. УСРСР, він
повністю негує т. зв. УСРСР, бо це
колоніальна форма панування Мос-
кви над Україною. Він бореться
за суверенну, соборну Українську
державу, з питомим українській
духовості політичним і справедли-
вим соціальним ладом.

Українці повинні давати відсіч
диверсії советофільських елемен-
тів, які хочуть демобілізувати на-
ціональну революційно-визвольну
боротьбу українського народу. На-
род мобілізують до боротьби тіль-
ки ясні, недвозначні гасла. Лише
розвалом російської імперії, зни-
щенням большевицького режиму та
всіх його фікцій, т. зв. національ-
них республік, можна здобути ук-
раїнському народові волю і дер-
жавну незалежність.

Московська маріонетка т. зв.
УСРСР, київська агентура Москви,
не має права заступати в ОН Украї-
ни. В сучасну пору заступати
Україну в ОН може тільки така
державницька формація України,
яка визнає і репрезентує державні
й революційно-державні Акти 22
січня, 30 червня, УГВР і теперішні
національно-визвольні сили Вою-
ючої України. Майбутня відновле-
на суверенна Українська держава
буде мати таку форму і такий дер-
жавно-політичний і суспільний
лад, який встановить всеукраїнсь-
ка, вільно обрана народом Консти-
туанта.

До міжнародного становища

Не зважаючи на сучасну міжнародно ситуацію і посиленій наступ советсько-російського імперіалізму на поневолені народи, вони не припиняють визвольної боротьби на своїх землях, окупованих Росією, а в західному світі цій боротьбі допомагають і її репрезентують політичні еміграції тих народів, зайнявши непримиренні самостійницько-державницькі позиції.

Демократичні держави світу, лякаючися нової світової війни з ужиттям ядерної зброї, ідуть на обманну т. зв. мирну коекзистенцію, що її пропагує Москва, укладають з нею різні торговельні, політичні й інші договори, ідуть на співпрацю в різних ділянках науки, культури, технології, хоч агресивно-імперіалістичні пляни Москви не змінилися. Своім «миролюбним тоном» вона хоче приспати чуйність демократичного світу й одночасно зміцнити сферу своїх впливів, щоб потім поширити своє панування і на інші, ще вільні країни, як це підтверджують воєнні події на Близькому Сході.

Серед народів поневоленних в СРСР і в сателітних країнах політика «порозуміння» і «співпраці» західних держав з російською імперією, створює переконання, що Захід, зокрема США, хоче порозумітися з Москвою коштом поневоленних народів, що він відступив від засади про «неподільність свободи». Ця політика утривалює стан російських загарбницьв, сприяє їхньому зміцненню і поширенню, а разом із тим викликає велику загрозу не лише для поневоленних народів, а й для самого Заходу. Концепція т. зв. рівноваги сил між надпотугами, які розпоряджають стратегічною, термоядерною зброєю, не гарантує три-

валого і справеливого миру в світі; вона нехтує недооціненою ідейною потугою — десятками поневоленних націй і сотнями мільйонів поневоленних людей, які зсередини розхищують російську імперію і комуністичну систему. Політика «співпраці» і поступок ніколи не стримає російської агресії, як і не стримала гітлерівської, вона остаточно веде до війни. Підтримувати національно-визвольні революційні рухи поневоленних в СРСР і в сателітних країнах народів — означає уникнути атомну війну. Продовжувати політику поступок і «співпраці» з Москвою — означає прискішувати капітуляцію Заходу перед експансією деспотичного російсько-большевицького імперіалізму. В нашу добу суть надпотуги визначається не тільки посіданням стратегічної зброї і технологічних засобів, а передусім справедливими ідеями, етичними вартостями, політичними цілями, тим більше, що зброю і технологію поневолені народи зможуть скерувати у свій час проти поневолювачів. Тільки політика визволення поневоленних народів є запорукою розвалу російської імперії і справедливого миру у світі.

У зверненні з України (Фронту Національної Оборони) маємо такі stwierдження:

«Терор Брежнева-Андропова перевищає терор Сталіна-Берії модернізацією методів ламання волі людини.

Співвідповідальними за посилення терору проти нас, за розгул нової хвилі сталінізму в Україні і в інших радянських республіках є також уряди США та інших країн капіталістичного світу, бо саме в час масових переслідувань КДБ вони зговорюються з Москвою без домагань здійснювати національні й

людські права. Цими договорами Москва хоче загарантувати собі панування над поневоленими нею народами. Про безпеку для свободних катувань подбала і Конференція в Хельсінках, яка не вимагає від СРСР дотримуватися зобов'язань Хартії ООН і Декларації прав людини. Ми остерігаємо, що коли права людини і нації, свобода творчості і релігії не будуть захищені не лише нами, які сьогодні терплять знущання і переслідування, а й усім культурним світом, то суцільний терор запанує у всьому світі, бо російські шовіністи й комуністи не зупиняться і не задовольняться здобутим.»

Конференції т. зв. Європейської безпеки — новий підступний обман Москви. Вона хоче усунути з Європи американські збройні сили, зміцнити непорушність своїх посілостей, розвалити НАТО і відкрити собі шлях до чергових загарбань, що мають запевнити російським імперіялістам перевагу над європейським континентом, а потім і над усім світом.

Передумовою безпеки в Європі й у всьому світі може бути тільки усунення російських окупаційних військ із сателітних країн та територій поневолених в СРСР народів, з

одночасним відновленням самостійних суверенних, національних держав. Тільки розвал російської імперії і відновлення державної незалежності України та інших націй — можуть забезпечити Європі й усьому світові тривалий, справедливий мир.

Сформовані при УПА перед тридцятьма роками національно-революційні повстанські з'єднання інших поневолених народів і створений Революційний Комітет Поневолених Народів Східної Європи й Азії здійснювали ідею координованої політично-революційної боротьби поневолених народів проти обидвох окупантів — гітлерівської Німеччини і большевицької Росії — доказуючи цим її реальність і перспективність. Ідею спільного протиросійського фронту поневолених народів видвигав теж Симон Петлюра. Правильність визвольної концепції полягає в тому, що вона мусять бути розрахована передусім на власні сили. Найпевніший шлях визволення поневолених в СРСР народів — одночасні національно-визвольні революції. Особливе значення для визволення поневолених народів з-під російського ярма має розбудова спільного протиросійського і протибольшевицького фронту в світовому обсягу.

До української спільноти і громадської думки світу

Обов'язком українців, що перебувають в країнах західного світу, є викривати злочини Москви супроти нескореної України і допомагати всіма можливими засобами визвольній боротьбі українського народу, репрезентувати справжні прагнення українців на Батьківщині, що можливе тільки тоді, коли будемо дотримуватися невгнутах, безком-

промисових національно-визвольних і самостійницько-державницьких позицій.

Засудивши російський імперіялізм, систематичну насильницьку русифікацію, економічну експлуатацію, переслідування релігії, нищення українських національних пам'яток і культурних цінностей, насильницьке переселювання і пе-

реміщування народів, поневолення народів і людей, переслідування і ув'язнювання борців за права нації і людини, — треба закликати всі народи вільного світу — їх уряди і парламенти, Церкви, вільні профспілки, культурні, громадські й гуманітарні інституції у їх власному інтересі:

а) припинити політику т. зв. рівноваги сил між надпотугами і «співжиття» та співпраці з російськими шовіністами, тиранами-народовбивцями, бо ця політика закінчиться трагічно для всього людства;

б) стати на захист поневолених Москвою і комунізмом націй; замість політики «співжиття» і кооперації з тиранами та капітуляції перед ними, застосувати політику визволення поневолених в ССРСР і в сателітних країнах народів, підтримувати національно-визвольні рухи України та інших поневолених націй;

в) протидіяти всіма способами національному і культурному геноцидові.

Всім українцям-самостійникам за кордоном, усім емігранціям, що вийшли з країн поневолених московськими імперіялістами, всім народам і людям доброї волі у вільному світі передаємо ще раз заклик Фронту Національної Оборони України:

«Ми закликаємо робітників, письменників, художників, учених, студентів і молодь, жіночі і церковні організації і шляхетні кола всіх народів домогатися негайної заборони живити хімічних і психіатричних заходів супроти в'язнів, звільнення всіх політично і релігійно ув'язнених, розв'язання концтаборів, припинення русифікації і здійснення національної незалежності для народів, поневолених у Радянському Союзі, згідно з Харгією ООН і Декларацію прав людини.»

Еміграції поневолених Москвою народів закликаємо до спільної акції проти російських гнобителів-тиранів, творити спільний фронт боротьби за визволення і державність уярмлених в ССРСР і в сателітних країнах націй. Повністю підтримуємо визвольні змагання всіх поневолених у російській тюрмі народів. Українці зі свого боку докладуть зусиль, щоб їхня національно-визвольна боротьба за державну незалежність і людські права завершилася повною перемогою.

Закликаємо всіх українців на чужині, всі наші політичні, громадські, церковні, культурні, наукові, гуманітарні, комбатантські, жіночі, і, зокрема молодіжні організації та установи до систематичної акції в обороні нескорених борців в Україні за національну державність і людські права. Закликаємо допомагати в боротьбі за повернення мільйонів депортованих українців на Рідні Землі, чинами допомагати нашим братам і сестрам в Україні якнайшвидше визволитися з московської неволі.

Взявши до уваги антихристиянську, народобивчу політику безбожницької російсько-комуністичної імперії, необхідно ствердити, що всяке наближення ватиканських чи інших християнських кіл Заходу до держави воюючих безбожників і тиранів, якою є ССРСР, шкідливе не тільки для українських Церков, а й для всього християнства як тепер, так і в майбутньому

Розрахунки у світовому екуменічному русі на російську режимову кремлівську православну «церкву», а не на підпільні українські Церкви в Російській імперії, можуть принести тільки шкоду як самову Ватиканові, так і всій Вселенській Церкві.

Вічне місто України — Київ, завжди було світочем християнства

на Сході Європи, незалежно від того, як ставилися керівники церковної чи світської міжнародної політики до св. Софії в Києві і св. Юра у Львові. Київська св. Софія є символом двоюбою з безбожницьким Кремлем, не зважаючи на те, чи в цьому двобою вона має належну підтримку від церковних і світських сил світу. Для всебічного скріплення і розвитку української нації та українського релігійного життя необхідна єдність дії Українських Церков, на базі узгодження між їх Ієрархами.

Боротьба за Україну і віру Христову на Рідних Землях нерозривно поєднана.

Українські Церкви — зобов'язані спільно стати на захист воюючої підпільної християнської України, продовжувати — не зважаючи на жодні труднощі — зближення і в ім'я Христа стати до спільної боротьби з безбожницькою Москвою.

Український політичний світ дає свою повну підтримку воюючому українському християнству проти російського воюючого безбожництва і повну підтримку нашим Церквам в їх праці для добра і розвитку українського християнства і української нації. Підтримуємо всі ідейні і організаційні з'єднувальні процеси розвитку Українських Церков. Зокрема підтримуємо заходи до об'єднання в Українській Православній Церкві і вважаємо, що вони мають знайти своє ієрархічне завершення в православнім Патріархаті, як логічний вислід заснування Української Автокефальної Православної Церкви 1921 року.

Підтримуємо одночасно помісність Української Католицької Церкви і її завершення Патріархатом.

Для здійснення наших національно-політичних завдань потрібна єдність у боротьбі самостійницько-державницьких сил. Закликаємо всіх патріотів до здійснення цієї єд-

ности. Для переведення акції в цьому напрямку проектується покликати окрему Комісію, яка розгляне також справу можливостей повороту революційної ОУН до Української Національної Ради.

Вітаємо і схиляємо голови перед нашим героїчним народом, що своєю затяжною, але незламною боротьбою з деспотами-окупантами здобуває Україні волю і державну незалежність, щоб стати господарем на своїй прадідівській землі.

З гордістю вітаємо національну неподатливість широких українських мас перед щоденним русифікаційним натиском і терором КГБ,

— вітаємо наші підпільні Церкви,

— відкриту оборону культурними діями духових вартостей нашої нації і їхні невпинні протести проти репресій на письменників, учених, художників і студентів, караних катебівськими судами за їхній змаг за свободу творчости, за права нації і людини,

— політичну активність українських патріотів, що в періоді зміцненого терору продовжують дальшу боротьбу за державну незалежність України від московсько-більшевицьких окупантів, вітаємо прихильників відновлення Української Народньої Республіки, вітаємо усіх борців за суверенну соборну Українську Державу.

З найглибшою пошаною вітаємо українських політичних і релігійних в'язнів запроторених у катебівські слідчі арешти, тюремні камери, ізолятори, спецбожевільні, концтабори і на заслання, а зокрема вітаємо засуджених до найвищих довгорічних присудів бійців УПА та членів ОУН. Всі вони прикладом своєї героїчної невгнутости перед рафінованими катуваннями ворога зміцнюють завзяття до боротьби за національно-державні права серед усіх українців світу.

Українська нація може бути горда за своє молоде покоління, що мужньо перебрало від своїх батьків прапор боротьби за священні права України, за її священне знамено.

У постаті Юрія Шухевича, незламного сина великого Батька-Героя, у постаті незламного, одержимого національною ідеєю Валентина Мороза — вітаємо молоде покоління Воюючої України!

У постаті Святослава Караванського та замученого Героя України Михайла Сороки — вітаємо старше покоління борців, яке стало прикладом для молодших поколінь нації.

«Ну, що ж, буде суд, будемо битись!» — хай цей клич з України хороброго Валентина Мороза запалить і наші серця незгасною любов'ю до Батьківщини та такою сильною вірою у перемогу її правди, яку мають одержимі в Україні.

Хай наше сумління не дасть нам

спокою так довго, як довго Україна в неволі. Розгорнім широку й багатогранну акцію в усьому світі на захист Нескорених. Виявимо ділом жертвовність справді гідних синів великої, героїської нації, завжди і всюди пам'ятаючи, що ми залишили свою Батьківщину не тому, щоб рятувати своє життя і жити у вигодах, а тому, щоб сповнити свої обов'язки супроти нашого поневоленого — героїчного народу.

Світло з підпільного українського християнського Сходу буде промінювати щораз міцніше у вільний світ. Наше головне післанництво у вільному світі — бути носіями правд своєї Вітчизни і активно допомагати Україні у її визвольній боротьбі.

Всі українські самостійницько-державницькі політичні сили у вільному світі закликаємо приєднатися до цього становища і виявити до нього свою солідарність.

Жовтень, 1973 року.

Микола Лівіцький
Президент
Української Народної Республіки
в екзилі

Ярослав Стецько
Голова Проводу Організації
Українських Націоналістів,
Голова Українського Державного
Правління